

CHIHIRO GEUZEBROEK [NEDERLAND]

VERTALING: JABIK VEENBAAS

VERDAMDE MENSEN

Wij zijn verdamde mensen
verdrukt, beteugeld, beperkt, zodat we niet door het land kunnen vloeien
waartoe we behoren
O zoveel regelgeving initieerde dit post-apocalyptische aquariumleven;
structuren die voorkomen dat we tegen de stroom op zwemmen, tegen de klok
in;
attaquerende wegen en dammen die bloedvaten van ons gemeengoed smoren
vormden nog maar het begin
Voeten werden in niet-passende schoenen geperst en
Onze revoluties om oude praktijken van wederkerigheid en fatsoen te
herstellen
werden doelwit van koloniale tactieken om de aarde en onze menselijkheid te
verschroeien

Wij zijn verdamde mensen – maar we zijn niet dood.
We verstrengelen onze gebroken vingers tot een vuist en
terwijl Zij ons uit ons bestaan willen wegdefiniëren
zijn wij druk bezig om in deze wereld ‘onze-plek-niet-te-verliezen’
te luisteren naar het moeras en wat aan gene zijde ligt
op zoek naar begeleiding in heilzame eenheid in diversiteit tegen de verwachting in

We weigeren toxische staten en bewapend onderwijs
die als grasmaaiers en bladblazers opereren
en eliminatiepolitiek afdwingen – regulerend richting monopolies
van betonnen wijken die bietsen maar nooit terug willen betalen
zodat het gebrek aan respect van kolonisten wordt gestandaardiseerd

Wij, de verdamde ... mensen?

Wij zijn afgesneden van de oceaan van het collectieve geheugen

wat de tijdelijke bezetting een schijn van eeuwigheid geeft

Onze archieven zijn ondergedoken

Onbereikbaar – toch blijven ze en alles

wat bedolven lag zal opnieuw ontspruiten

Als we die dammen maar konden opblazen

verdomde schijnranden

klote-dwingelanden

deze zogenaamd beschaafde natie

gebouwd op superioriteit en separatie

Sprakeloos strijden we om de ban te verbreken van slachtoffer zijn en rijp geacht voor
extractie.

Ziek van gesanctioneerde eenzaamheid die ons immuunsysteem erodeert, ons
prepareert voor retractie

als je met assimilatieklussen de kost gaat verdienen

kun je alleen door dissociatie overleven in dit systeem

toch kunnen we onze gedachten niet vertolken naar de taal van

hiërarchie en binariteit

en lineaire lijnen, kolonistische expansie

bedoeld om doctrines te bestendingen van manifeste bestemming

en steevast onze intersubjectiviteit te ontkennen...

Gevangen van binnen voel ik me onbevoegd en klein

Toch is er nog een glimp van herinnering... op wiens schouders ik sta

Voorouder, Voorouder – ik hoor je enkel spreken vriend van mij

help me her-inneren, her-openen, van schrik ontwaken en weer verder dromen

ik zit godsgrouwelijk verstrikt in de schisma's, de architectuur om mensen als ik
te objectiveren tot vergetelheid...

Maar op een dag zal iets – eerder dan niets – deze dammen openbreken en
laten instorten

Misschien door collectieve sabotage misschien door gecontroleerde explosie

Door een mysterieuze daad misschien of de onaangetaste bronnen
van onze intentie

Dat herinnert ons er vol eerbied aan

dat we nog bestaan.

Dammen storten in en water gutst en wist structuren uit van deze
uitputtingsstrijd

En terwijl tv-verslaggevers de vloed typeren als 'Ramp, vijand en invasie'
weten wij dat zo'n stortvloed genezend werkt voor de ecologische realiteit
Evenwicht wrocht, het land liefheeft, ruig groen regeneert, het inheemse voedt
en wij als bevrijde mensen leren weer engageren ... en aan onze ketenen ontkomen
in processen en prachtig toekomstperspectief... waarin al onze verwanten zijn opgenomen

'Er bestond een verhaal over een heilige boom waarin alle verhalen van het moeras waren opgeslagen als geboden die daar waren achtergelaten door spirituele voorouders – de plek was zo heilig dat het ondenkbaar was dat die zou worden geschonden. Oude mensen zeiden dat die boom net als alle zeer heilige plekken op de wereld ook voor ons tot heilige plek was gevormd – geen wonder dus dat zij er rechtstreeks naartoe ging. Apart toch. De boom die alles zag, die naar haar riep wanneer hij zag dat mensen de Wet hadden overtreden. Er gaat iets met hen gebeuren. Deze voorouder was het oudst levende familielid dat voor de herinneringen kon zorgen, dus de boom moest haar nemen. Maar toen het meisje werd gevonden, werd de boom vernietigd door het Leger omdat dit knooppunt van gevaarlijke geloofsopvattingen moest verdwijnen en de kloof tussen Aboriginals en witte mensen worden gesloten. De in de wind verstrooide verhalen waarden nog steeds rond, maar waar, dat was nu het probleem. Die boom maakte ons sterk en gaf ons hoop. De verwanten van de boom hadden dat al sedert mensenheugenis geloofd. Alles wat er van het verhaal resteerde waren de oudsten en hun families wier voorouders gedurende de vele eeuwen van hun bestaan zorg hadden gedragen voor de oude, droge, verweerde, door rimboevuur uitgebrande romp van een reusachtige eucalyptusboom. Zij waren te zeer met stomheid geslagen om over zo'n groot verlies te spreken, ze voelden zich vervreemd van hun eigen lichaam, losgeslagen, kwetsbaar, gescheiden van de eeuwigheid. Ze waren afgesneden. Ze noemden zichzelf verdoemde mensen en hadden het gevoel dat ze als vreemden rondliepen in hun land.' (The Swan Book, p. 79)